

κοπήματα, ἔως οὐ εἰσελθοῦσα ἡ φρουρὰ ἀπέσυρε τοὺς ταραχίας, ἀποδιδουσα διὰ τῶν κοπάνων τῶν ὄπλων δ, τι ἐκεῖνοι ἀφειδῶς εἶχον ἐναποθέση εἰς τὰς ράχεις καὶ τὰς παρειάς τῶν συντρόφων των. Ὡραῖον θέμα, ἐσκέφθην, συσπειρώθεις ἐν τινι γωνίᾳ τῆς φυλακῆς μου, καὶ ἐπανέλαβον τὰς κατὰ τῆς Κλεοπάτρας κατάρας μου.

ΘΕΟΔ. ΒΕΔΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΤΑ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΕΔΛΟΕ

(Ἐκ τῶν «Πιραδόξων Ἰστοριῶν» τοῦ Ἐδγάρδου Πόλε)

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1827, διαμένων ἐν Βιργινίᾳ, πλησίον τῆς Καρλοπότεσσιλης, εἶχον ἐκ τύχης σχετιθῆ μετά τίνος νεκροῦ εὐπατρίδου καλουμένου Αὐγούστου Βέδλοε, δστις εἰς πάντας ἐκαμνεν ἐντύπωσιν, καὶ ἐμοῦ δὲ βαθέως ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ὑπαρξίας του μοὶ ἐφάνετο πρόσλημα ἀλυτον, καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας του οὐδέποτε ἡδυνήθην νὰ πληροφορηθῶ θετικόν τι. Ποία ἡ καταγωγὴ του; οὐδέποτε ἐμαθον αὐτήν. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ ἔτι τῇ ἡλικίᾳ του, μολονότι τὸν ἀπεκάλεσα νεαρὸν, ὑπῆρχε τι τὸ ἐπιφέρον μοὶ ὑπερτάτην σύγχυσιν. Ἐφαίνετο τῷ ὅντι νέος, καὶ διδοὶς μάλιστα ώμολόγει τοῦτο, ἀλλ' ἐπήρχοντο στιγμαὶ καθ' ἃς δὲν ἐδίσταζον νὰ τὸν ἐκλαμβάνω ὑπέργυρων. «Ο, τι δικασάς ἐν αὐτῷ ἐκίνει πρὸ πάντων τὴν περιέργειαν, ἥτο τὸ ἔξωτερικόν του· ἥτο ὑψηλότατος τὸ σῶμα καὶ λεπτὸς, κυρτὸς καὶ ἔχων τὰ μέλη καθ' ὑπερβολὴν μακρὰ καὶ ἴσχνα, τὸ μέτωπον πλατεύ καὶ ταπεινὸν, κρᾶσιν δλως ἀνακιμικὴν καὶ στόμα πλατεύ καὶ εὔκαμπτον μὲ ὀδόντας ὑγιεῖς μὲν ἀλλὰ τόσον ἀκανονίστους, ως εἰς οὐδὲν ποτὲ ἀνθρώπινον στόμα εἴδον. Τὸ μειδιαμά του δὲν ἡτο μὲν, ως φυντάζεται τις ἵσως, δυσάρεστον, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἔξεφραζε. Τὸν κατεῖχε βαθεῖς μελαγχολία καὶ ἀνένακος θλίψις. Οἱ ὄφθαλμοὶ του ἦσαν ἀτάκτως πλατεῖς καὶ στρογγύλοι ως οἱ τῶν γάτων, καὶ αἱ κόρσαι αὐτῶν συνεστέλλοντο ἡ διεστέλλοντο ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτὸς, ἀπαράλλακτας ὡς αἱ τῶν γάτων, καὶ καθίσταντο ἐν στιγμαῖς διεγέρσεως περιλαμπτεῖς, ἐκπέμπουσαι ταύτοχρόνως φωσφορισμοὺς οὐχὶ ἐξ ἀντανακλάσεως ἔξωτερικοῦ φωτὸς ἀλλ' ἀφ' ἐσυτῶν, ως ἡ λαμπτὰς καὶ δηλοὶς καθ' δλον δμως τὸν λοιπὸν χρόνον, οἱ ὄφθαλμοὶ του ἦσαν θαυμοῖ, ἀδρανεῖς καὶ ζοφεροὶ ωσεὶ ἀνήκοντες εἰς πτῶμα ἀπὸ πολλοῦ ἐνταφιασθέν.

Ἐφαίνετο δυσανασχετῶν διὰ τὴν κατάστασίν του ταύτην, καὶ πολλάκις ἐκαμνε περὶ αὐτῆς ὑπανιγμούς, ἐν μέρει ἐπεξηγητικούς καὶ ἐν μέρει. δικαιολογητικούς, οἵτινες κατ' ἀρχὰς ἡσιστα μὲ ἔτερον κατόπιν δμως ἔξωκειώθην καὶ ἡ ἀπαρεσκειά μου ἔξηφανισθη. Ἐφαίνετο ποθῶν νὰ ὑποδειξῃ πλαγίως μᾶλλον τὸ

μετὰ θετικότητος, δτι δὲν ἥτο ἀνέκαθεν τοιοῦτος, ἀλλ' ὅτι ἀπὸ ἐκτάκτως ὥραίου κατήντησεν οὕτω προσβληθεῖς ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων νευραλγικῶν προσβολῶν. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐδέχετο τὴν ιατρικὴν συνδρομὴν γηρατοῦ τινος ίατροῦ, Τεμπλετῶνος καλουμένου καὶ ἀγοντος ἐξήκοντα καὶ ἐξ περίπου ἐτῶν ἡλικίαν, μεθ' οὐ τὸ πρώτον εἶχε συναντηθῆ ἐν Σαρατόγη καὶ οὐτινος τότε ἡ συνδρομὴ τῷ εἶχε παρέζει, ως τουλάχιστον αὐτὸς ἐνόμισε, μεγάλας ὡφελείας. Ἀποτέλεσμα τῶν ὡφελειῶν ὑπῆρξεν ἡ σύμβασις μεταξὺ τοῦ πλουσίου Βέδλοε καὶ τοῦ δόκτορος Τεμπλετῶνος, δι' ἥς δ τελευταῖος οὗτος ὑπεχρεοῦτο, ἀντὶ ἀδρᾶς ἐτησίας ἀμοιβῆς, ν' ἀφιερώσῃ ἀποκλειστικῶς τὸν χρόνον καὶ τὴν ίατρικὴν του πειραν πρὸς περίθαλψιν τοῦ πάγκοντος.

Ο δόκτωρ Τεμπλετῶν, ταξειδεύσας κατὰ τὴν νεότητά του εἰς διάφορα μέρη, εἶχε καταστῆ ἐν Παρεσίοις εἰς τῶν ἐνθερμοτέρων ὄπαδῶν τῶν δοξασῶν τοῦ Μεσμέρου. Διὰ τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ μόνου εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακούφισῃ τοὺς δριμεῖς πόνους τοῦ ἀσθενοῦς του, αὐτὸς δὲ ὡς ἥτο ἐπόμενον, ἐνεπιστεύθη τυφλῶς εἰς τὰς δοξασίας καὶ τὴν ίατρικὴν μέθοδον τοῦ ίατροῦ, δστις, ἀφ' ἑτέρου, ως δλοι οἱ ἐνθουσιασταὶ, μετεχειρίσθη τὰ πάντα ἵνα προσηλυτίσῃ δλοτελῶς τὸν προστατεύμενον αὐτοῦ, καὶ τόσον ἐπὶ τέλους ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου, ωστε κωτέπεισε τὸν πάσχοντα νὰ ὑποβληθῆ εἰς πολυάριθμα πειράματα. Μετ' ἀλλεπαλλήλους ἐπαναλήψεις, τὰ πειράματα ταῦτα ἐπέφερον ἀποτέλεσμα ὅπερ, καίτοι κοινότατον τὴν σήμερον ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἀνάξιον λόγου, ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνη ἥτο τι σπάνιον ἐν Ἀμερικῇ μεταξὺ δηλ. τοῦ Βέδλοε καὶ τοῦ ίατροῦ ἀπεκατέστη βαθμηδὸν μαγνητικὴ σχέσις ἐκδηλουμένη λίαν ἐντόνως καὶ εὔκρινῶς. Δὲν λέγω δτι ἐξετείνετο αὐτῇ πέρον τῶν ὄριων τῆς ὑπνωτικῆς δυνάμεως, ἀλλ' ὅμολογουμένως ἥτο ἐντονωτάτη. "Οτε τὸ πρώτον ἐπεχειρησε τὸ πειραμα πρὸς παραγγωγὴν μαγνητικοῦ ὑπνωτισμοῦ, δ μαθητῆς τοῦ Μεσμέρου ἀπέτυχεν οἰκτρῶς κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἔκτην ἐπαναλήψιν κατόρθωσε τοῦτο ἀλλὰ λίαν ἀτελῶς καὶ μετ' ἐπιμόνους προσπαθειῶς. κατὰ τὴν δωδεκάτην δμως ἐπαναλήψιν ἐπέτυχε πληρέστατα, καὶ ἔκτοτε ἡ θέλησις τοῦ ἀσθενοῦς ὑπέκυπτε ταχέως ὑπὸ τὴν τοῦ ίατροῦ καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δστε ἐγὼ τοὺς ἐσχετίσθην, δ ὑπνος τῷ ἐπήρχετο σχεδὸν ἐν ἀκαρεὶ μόλις δ μαγνητιστῆς ἔξεφραζεν τὴν πρὸς τοῦτο θέλησιν του, καὶ ἐν ἔτι δ ἀσθενῆς δὲν εἶχεν ἐπίγνωσιν τῆς παρουσίας ἐκείνου.

Ο Βέδλοε ἥτο κράσεως καθ' ὑπερβολὴν εὐασιθήτου, εὐερθίστου καὶ ἐνθουσιώδους. Ἡ ὑπερμέτρως ισχυρὰ καὶ δημιουργικὴ φαντασία του καθίστατο ἔτι ισχυροτέρα ἐκ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τοῦ ὄπιου, δπερ ἐλαχιστανεν ἀφόβως, διότι ἀνευ αὐτοῦ ἡ ὑπαρξίας θὰ τῷ ἥτο ἀδύνατος! ἐλάχιστανε κατὰ πᾶσαν πρωΐαν γενναίαν δόσιν ἐξ αὐτοῦ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἢ μᾶλλον μετὰ τῶν πόσιν κυπέλλου ισχυροῦ καφὲ, διότι οὐδέποτε ἐτρωγέ τι πρὸ μεσημέριας, ἐπειτα δὲ ἐπήρχετο μόνος, ἢ μόνον σύντροφον ἔχων τὸν κούνα του, εἰς μακρὸν περίπατον διὰ μέσου ἀλύσεως ἀγρίων καὶ πενθίμων ὑψωμάτων κειμένων πρὸς τὸ ἀνατολι-

χόν καὶ δυτικὸν μέρος τῆς Καρλοτζεσβίλλης καὶ καλούμενων Ragged Mountains (1).

Ήμέραν τινά ζεφεράν, χλιαράν καὶ ὄμιχλωδή, περὶ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἣν καλοῦσιν ἐν Ἀμερικῇ ἵνδικὸν θέρος, ὁ κύριος Βέδλος ἀπῆλθε κατὰ τὴν συγήθειαν του εἰς τὰ ὅρη. Ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρῆλθε καὶ αὐτὸς δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σίκιαν.

Διηγούμενός ἐστι τοῦτο ταρκτεινούμενην ἀπουσίαν τοῦ ἐσκεπτόμεθα, περὶ τὴν ὄγδοην ἐσπερινὴν ὥραν νὰ προσῶμεν εἰς ἑναζήτησιν του, τὰ ἀπροσδοκήτως ἐπέστρεψεν ἐν μέσω ἡμῶν, οὐδὲν ἄλλο ἔκτακτον δεικνύων, εἰμὶ πλειοτέρων τῆς συνήθους ζωηρότητα. Ή δὲ διήγησις τῶν συμβάντων αὐτῷ καθ' ὅδὸν, ἐξ αἰτίας τῶν διοίων ἐθράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, ἢτο παραδοξοτάτη:

Τὴν ἐννάτην πρωινὴν ὥραν ἐξῆλθον, εἶπεν, ως ἐνθυμεῖσθε, τῆς Καρλοτεινούλης. "Ἐλαθον εὐθὺς τὴν πρὸς τὸ ὅρος ἄγουσαν καὶ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν εἰσῆλθον ἐντὸς ἀτραποῦ ὅλως νέας δι' ἐμὲ, ἡς ἤκολούθησα μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος ὅλους τοὺς ἐλιγμούς. Ή θέα, ἡτις διηνοίγεται πανταχόθεν περὶ ἐμὲ, ἐφερε χαροκτῆρα, ἀν μὴ ὑψηλὸν, ἀπεριγράπτως ὅμως θελητικὸν δι' ἐμὲ, πενθίου έσηματα. Ή ἕρημος ἐφαντεῖτο ὅλως παρθένος, καὶ δὲν ἐδίσταζον νὰ πιστεύσω, ὅτι ἔγῳ πρῶτος ἔθετον τὸν πόδα ἐπὶ τῶν πρασίνων ἑκείνων λειμώνων καὶ τῶν λευκοφαίων βράχων. Ή εἰσόδος τοῦ στενοῦ εἶναι τῷ διντὶ τόσον κεκρυμμένη καὶ ἀπρόσιτος, ὅστε δὲν εἶναι ποσῶς ἀπίθανον νὰ ἡμᾶς ἔγω ὁ πρῶτος καὶ μόνος εἰσδύσας εἰς ἑκείνας τὰς ἔρήμους

Η πυκνὴ καὶ ἀλλόκοτος ὄμιχλη τοῦ ἵνδικου θέρους, ἐπικαθημένη βαρέως ἐφ' ὅλων τῶν πέριξ ἀντικειμένων, καθίστα ἀναμφιθόλως βαθυτέρας τὰς κενάς ἐντυπώτεις, ἀς πάντα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα διήγειρον ἐν ἐμοί. Τόσον ἡ ποιητικὴ αὐτὴ ὄμιχλη ἢτο πυκνὴ, ὅστε ἡδύνατουν νὰ διακρίνω πέραν τῶν δώδεκα βημάτων. Η δόδος ἢτο καθ' ὑπερβολὴν ἐλικοειδής, ἔγῳ δὲ, μὴ δυναμένος νὰ διακρίνω οὐδὲν σημεῖον, διότι ἡ ὄμιχλη ἀπέχρυπτε τὸν ἥλιον, ἀπώλεσα πάσταν ἰδέαν περὶ τῆς διευθύνσεως ἣν εἶχον λάβει. Τὸ διπλὸν ἐν τούτοις, ἐπέφερεν ἐν τῷ μεταξὺ τὸ σύνηθες αὐτοῦ ἀποτέλεσμα, ἡτοι, τὸ νὰ μοί κινηθῇ σφρόβως τὸ ἐνδιαφέρον διέωτερικὸς κόσμος. Ή κίνησις φύλλου, τὸ χρῶμα στάχυος, τὸ σχῆμα τριψυλίου, διάβολος μελισσῆς, ἡ λάμπουσα σταγῶν δρόσου, αἱ πνοαὶ τοῦ ἀνέμου, αἱ ἀπὸ τοῦ δάσους ἐκπεμπόμεναι κεναὶ ἀναθυμιάσεις, μοὶ παρεῖχον διόλυτην κόσμον ἐμπνεύσεων, λαμπράν καὶ ποικίλην ἀφετηρίαν εἰς σκέψεις ἀτακτους καὶ ραψῳδιάς.

Οὗτο παραδεδομένος εἰς τοὺς ρεμβασμούς μου, ἐβάδιζον ἐπὶ πολλὰς ὥρας, κατὰ τὸ διάστημα τῶν διοίων τόσον ἡ ὄμιχλη εἴχε συμπυκνωθῆ περὶ ἐμὲ, ὅστε ἥρχιτχ νὰ ζητῶ κατόπιν τὴν δόδον ψηλαφητεῖ, τότε δὲ ταύτοχρόνως μὲν ἐκρύεσεν ἀόριστος ἀμυγγίας, εἰδος τι νευρικοῦ ἐρεθισμοῦ καὶ τρόμου. Δέν ἐτόλμων νὰ προχωρήσω, φρεούμενος μὴ κατακρημνισθῶ

ἐν τινι ἀβύτσῳ. Ἀνεπόλησα δὲ καὶ παραδόξους ταρραχάς, συμβάσας ἐπὶ τῶν Διεσχισμένων Ὀρέων καὶ φυλάξ ἀνθρώπων ἀλλοκότων καὶ ἄγριων κατοικούντων ἐν τοῖς δάσεσι καὶ τοῖς σπηλαίοις αὐτῶν. Μυρίζει κενκί σκέψεις μὲ συνέθλιθον καὶ συνέταραττον, σκέψεις, ἀς τὸ κενὸν αὐτῶν μοὶ καθίστα ἔτι πλέον ἀνικράς. Αἴφνης ἡ προσοχή μου ὅλη προσηλώθη εἰς ισχυρὸν κρότον τυμπάνου.

Ἡ εκπληγὴς μου ὑπῆρξεν, ἔννοείται, ἀπερίγραπτος. Τύμπανον ἐν μέσῳ τῶν ὄρέων τούτων ἥτο τι ἀγνωστον· ἥτο ὡς νὰ ἥκουον τὴν σάλπιγγα τοῦ Ἀρχαγγέλου. Ἀλλὰ νέον ἐπεισόδιον πολὺ παραδόξοτερον καὶ καταπληκτικώτερον διεδέχθη τὸ πρῶτον ἥκουσα προσεγγίζοντα σχριόν κρότον, κλαγγήν, ὡσεὶ προερχομένην ἀπὸ ὄρμασθος κλειθρων, καὶ ταυτοχρόνως ἀνθρωπὸς ὄμιγυμνός, μὲ πρόσωπον ἥλιοκαές, διῆλθε πρὸ ἐμοῦ ἐκπέμπων ὅξειται πραγμήν, καὶ τόσον πλησίον μου, ὅστε ἥτικνηθη τὴν χλιαρότητα τῆς ἀναπνοῆς του ἐπὶ τοῦ προσώπου μου. Ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἀλυσιν σιδηρῶν κρίκων, ἦν τρέχων ἔκρουεν ισχυρῶς. Μόλις οὗτος ἐξηράνθη ἐν τῇ ὄμιχλῃ καὶ ίδού θηρίον ὑπερμέγεθες μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ὄφθαλμούς σπινθηροβολοῦντας, τὸ διοίων παρηκολούθει ἐκείνον ἀσθμαῖνον. Τὸ θηρίον τοῦτο ἢτο ὕαινα.

Ἡ θέα τοῦ θηρίου ἐνεκουφίσε μᾶλλον τοὺς τόβους μου, διότι ἐννόησα εὐθὺς ὅτι ὠνειρεύομην καὶ προσεπαθησα ἀπὸ ἐμαυτοῦ ν' ἀφυπνίσω τὴν διάνοιαν μου. ἐπροχώρησε εἰς τὴν δόδον μὲ βήμα ταχὺ καὶ θαρράλεον, προσέτριψε τοὺς ὄφθαλμούς, ἐκράύγασαν ὑψηλοφώνως, ἀνετίναξε τὰ μέλη μου καὶ σταθεὶς παρέτινα πηγήν, ἦν εἰδον πρὸ ἴμοῦ, ἐνιψα τας χειράς μου, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν τράχηλον. Ἡσθάνθη τὸ δόδον ἐξαφνίζόμενα τὰ πρότερα ἀλλόκοτα συναισθήματα· μοὶ ἐφάνη διότι κατέστην νέος ἀνθρωπὸς καὶ ἐξηκολούθησα ἀποφασιστικός καὶ πλήρης ἀγαλλιασεως τὴν ἀγνωστόν μου πορείαν.

Ἐπὶ τέλους, ὁ δόδος ἐξηγντλημένος ἐκ τῆς πορείας καὶ τοῦ θιλιπτικοῦ βάρους τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐκάθησα ὑποκάτει δένδρου, τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν ἐπεφάνη ἀσθενῶς τὸ φῶς τοῦ ἥλιου, καὶ ἡ σκιά τῶν φύλλων τοῦ δένδρου διεγράψθη χαμαὶ ἀδιοράτως μὲν ἀλλ' ἀρκετὰ εὐκρινῶς. Τὸ βλέμμα μου προσηλώθη ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐκθυμόν. Τὸ βλέμμα μου προσηλώθη ἐπὶ τῆς σκιάς ταύτης, ἡς τὸ σχῆμα μὲ κατέπληττεν. "Ψωσα τοὺς ὄφθαλμούς, καὶ εἰδον διότι τὸ δένδρον ἢτο φοῖνιξ.

Ἡ γέρθην ἐσπευσμένως καὶ ἐν ἀκραχῇ, ἀδυνατῶν ἀλέον νὰ ὑποπτευθῶ διότι ὠνειρεύομην. "Εβλεπόν, ἡσθανόμην διότι ἡμην ἀπόλυτος κύριος τῶν αἰσθήσεών μου, αἴτινες δηδη μοὶ παρεῖχον κόσμον καὶ ἐντυπώσεις δόλως νέα καὶ παραδόξα. Η θερμότης κατέστη δηδη αἴφνης ἀφόρητος ἀλλόκοτος ὀσμὴ ἐπλήρων τὴν ἀτμοσφαίραν· ψιθυρος βαθὺς καὶ συνεχῆς ὥστε προερχόμενος ἀπὸ ἔχειτιζοντος ποταμοῦ προσβαλλει τὰ διάστημα μου, καὶ μετὰ τοῦ ψιθύρου τούτου ἐμίγνυτο βοὴ προερχομένη ἀπὸ πληθύος ἀνθρωπίνων φωῶν.

Ἐν ὧ ἡκροδώμην μετ' ἐκπλήξεως ἀπεριγράπτου, ισχυρὰ καὶ δρμητικὴ πνοὴ ἀνέμους ἀφήρηπασεν, ως

(1) Διεσχισμένα "Ορη" βραχίων τῶν Καστανῶν Ὀρέων.

μεγικὴ ράθδος, τὴν κατακαλύπτουσαν τὴν γῆν ὄμιχλην.

Εὑρέθην ἵσταμενος κάτωθεν ὑψηλοῦ ὅρους παρὰ τὸ ὅτοῖον ἐξετείνετο εὐρεῖς κοιλάς διατεμνομένη ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς ποταμοῦ· ἐπὶ τῆς ὅχθης τοῦ ποταμοῦ τὴν τύγιρετο πόλις ἀνατολικοῦ ρυθμοῦ, δροῖα πρὸς τὰς περιγραφομένας ἐν τοῖς μύθοις τῆς Χαλικᾶς, ἀλλὰ πολὺ παραδοξότερος ἐκείνων κατὰ τὸ ἔζωτερον. Ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους ἐνθα διεστάμπην, ἡδυνάμην νὰ παρατηρῶ κάτω, ὡς ἐντὸς χάρτου, ὅλην τὴν διαιρεσιν τῆς πόλεως. Ἀναρίθμητοι ὅδοι διεσταυροῦντο ἀκανονίστως καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, δροῖαις μᾶλλον πρὸς μηκροὺς κυκλοτερεῖς διαδρόμους, καὶ ἔστροφον ἀνθρώπων. Αἱ οἰκίαι ἡσαν ἀλλοκοτοι καὶ ἐπὶ τῶν πλευρῶν αὐτῶν ἔβλεπε τις σμήνος ἔξωστῶν, ἔξωστέων, ἀνδήρων, μιναρέδων καὶ πυργίσκων μὲ φανταστικὰ σχῆματα. Αἱ ἀγοραὶ ἐπλεόναζον τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἡσαν ἐν αὐταῖς ἐκτεθειμένη μετ' ἀπέρου ποικιλίας καὶ ἀσθοῖς ίας ἐμπορεύματα τιμαλφέστατα, μέταξι, μουσελίνης, ἀργυρᾶ σκεύη, μεγαλοπρεπεῖς ἀδάμαντες καὶ ἀθύρματα. Παραπλεύρως τούτων ἔβλεπε τις πανταχόθεν σκηνάς, φορεῖς, ὄχήματα περιέχοντα λαμπρὰς γυναικίας ἐπιμελῶς κεκαλυμμένας, ἐλέφαντας μὲ πολυτελεῖς ἐπιστρώσεις, εἴδωλα χονδροειδῆ, τυμπαγα μικρὰ καὶ μεγάλα, λόγχας, σημαίας καὶ κεφαλοδέσμους χρυσούρφεις καὶ ἀργυρούρφεις. Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, τῆς βοῆς τῆς συγχύσεως, ἐν μέσῳ μυριάδος κιτρίνων καὶ μαύρων ἀνθρώπων φερόντων κεφαλοδέσμους καὶ μακρὰς ἐσθῆτας καὶ ἔχοντων τὴν γενειάδα κυματίζουσαν, περιεφέρετο πληθὺς ἀναρίθμητος βοῶν ἱερῶν διακεκοσμημένων, ἐν φυμήνη ρυπαρῶν ἀλλ' ἐπίσης ἱερῶν πιθήκων ἀνεργῶντο μετὰ κραυγῶν ἐπὶ τῶν τζαμίων ἢ ἀνηρτῶντο ἀπὸ τῶν μιναρέδων καὶ τῶν πυργίσκων. Οδοὶ μυρμηκιώσαι ἐκ τοῦ πλήθους παρὰ τὴν παραλίαν ἀπέληγον εἰς πολυστριθμούς βραχιδάς ἀγούστας εἰς τὰ ἀλουτρά, ἐν φέντῷ ποταμῷ μόλις εὔρισκον διεδον τὰ πανταχόθεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανειας τοῦ διεσπαρμένα μεγαλα καὶ κατάφορτα πλοῖα. Πέραν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ὑψοῦνται πολλαχοῦ, κατὰ μεγαλοπρεπῆ συμπλέγματα φοίνικες καὶ ἄλλα γηραιά δένδρα γιγάντειας καὶ ἐπιβάλλονται ἐδῶ καὶ ἐκεὶ ἔβλεπε τις ἀγρὸν ὄρυζης, τὴν καλαμίνην καλύπτου χωρίκου, κρήνην τεινά, νέκον μειενωμένον, στρατόπεδον Γυψίων ἢ χαρίεσσαν κόρην ὑδεύουσαν μόνην παρὰ τὴν ἀκτὴν μὲ τάμνον ἐπὶ κεφαλῆς.

Θὰ ὑποπτεύεσθε ἀναμφιβόλως ὅτι ὥνειρευόμην ἀλλὰ καθόλου. "Ο, τι ἔβλεπον, δι, τι ἤκουον, ἡσθυόμην ἢ ἐσκεπτόμην, δὲν εἶχε ποσῶς ἐν ἀευτῷ τὰ συστατικὰ τοῦ ὄντερου. Τὰ πάντα ἡσαν λογικά καὶ πραγματικά. Κατ' ἀρχὰς, ἀμφιβάλλων περὶ τῆς πραγματεύστητος τῶν ὅσα ἔβλεπον, ὑπέβαλον ἐμαυτὸν εἰς σειρὰν δοκιμῶν ἐξ ὧν ἐπείσθην ὅτι δὲν ὥνειρευόμην ποσῶς. "Οπόταν ἐν τῷ ὕπνῳ ἡμῶν συμβαίνει νὰ ὥνειρευώμεθα καὶ νὰ ὑποπτεύωμεθα τοῦτο, ἡ ὑποψία ἡμῶν λύεται ταχέως, καθότι εὐθὺς σχεδὸν ἀφυπνιζόμεθα, καὶ δὲ Νόστκλις δὲ ὄρθως παρατηρεῖ ὅτι εἴμεθα ἐγγύς τοῦ ν' ἀφυπνισθῶμεν ὅταν ὥνειρευώμεθα.

"Ἐὰν λοιπό δι, τι σᾶς ἀφηγήθην τὸ ἔβλεπον μόνον χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευθῶ δι' ὅνειρον, τότε ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο ἀκριβῶς τοιοῦτο ἀφοῦ ὅμως, ὑποπτευθεὶς αὐτὸ, τὸ παρεδέχθην κατόπιν ὡς πραγματικὸν, ὅφειλωντα τὸ θεωρῶ πραγματικὸν φαινόμενον.

— Συμφωνῶ προσέθηκεν διατρός Τεμπλετῶν ἀλλ' ἔξακολουθεῖτε. Ἡγέρθητε καὶ κατέβητε εἰς τὴν πόλιν.

— Ἡγέρθην, ἔξηκολούθησεν διάδοτος, παραστηρῶν τὸν διατρόν μὲ ὑφος ἐμφαῖνον βαθεῖαν ἔκπληξιν, ἡγέρθην, ὡς εἴπετε, καὶ κατέβην εἰς τὴν πόλιν. Καθ' ὅδον περιέπεσα ἐν μέσῳ ἀπειροπληθοῦς ὄχλου ἐνασχολουμένου πυρετωδῶς εἰς τὸ νὰ φρέστη τὰς διόδους. Αἰφνιδίως, καὶ ὑπέκινων εἰς ἀκατανόητον δύναμιν, ἡσθύθην ἐμάυτὸν καταληφέντα ὑπὸ βαθέος ἀτομικοῦ ἐνδιαφέροντος διά τὰ συμβαίνοντα. Προητάνθην ὅτι ἐμελλον καὶ ἐγώ ἐκεὶ νὰ λαβω σηματικὸν μέρος, χωρὶς νὰ γνωρίζω εἰς τί. Ταυτοχρόνως ἐκυριεύθην ὑπὸ σφροδοῦ μίσους πρὸς τὸ περιστοιχοῦν με πλῆθος καὶ, ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοῦ συρφετοῦ ἐκείνου, ἐπεισεσα διά τινος κυκλωτεροῦς ὅδου εἰς τὴν πόλιν ἢν εύρον ἀνάστατον καὶ κατασπαρασσομένην ὑπὸ τῆς διγονοίας. Μικρὸν ἀπόσπασμα στρατιωτῶν, οὓς ἡ περιβολὴ ἐδείκνυεν ἐν μέρει ἴνδον καὶ ἐν μέρει εὐρωπαίους, διοικούμενον ὑπὸ εὐγενῶν φερόντων ὅμοιομορφον ἀγγελικὴν στολὴν, ἐτέλει λίκεν ἄνιστον ἀγῶνα κατὰ τὸν πολυπληθοῦς ὄχλους τῶν διόδων. Συγήνωσα τὸ ἀσθενὲς τοῦτο στράτευμα, ἐλαθον τὴν πανοπλίαν φονευθέντος ἀξιωματικοῦ καὶ προσέβαλον τυχαίως μὲ τὴν νευρικὴν ἀγριότητα ἢν παρέχει ἡ ἀπελπισία. Τὸ πλῆθος εὐθὺς μάζεις διέσπασε καὶ ἡναγκασθημεν νὰ ζητήσωμεν καταφύγιον ὅπισθεν ὄχυρώματός τινος, ὅμοιον πρὸς σκιάδας ἔνθα εῦρομεν πρὸς τὸ παρόν ἀσφαλειαν. Ἀπό τινος πολεμίστρας, εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ὄχυρώματος, εἰδὼν μέγα πλῆθος ἐν μανιώδεις συγχύσει, πολιορκοῦν ὀρατοῖς ἀγάκτορον παρὰ τὴν ἀκτὴν. Τότε, ἀπὸ ὑψηλοῦ παραθύρου τοῦ ἀνακτόρου κατέβη, τὴν βοηθεία σχοινίοις ἀποτελούμενον ὑπὸ τῶν κεφαλοδέσμων τῶν θεραπόντων του, ἀνὴρ ἐκτεθηλυμένος, διτις, ἐπιβάς ἐντὸς ὑποκάτω παραμένοντος πλαισίου, διέφυγεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθη.

Καὶ τότε νέου πάλιν ἀντικείμενον ἀπηγόλυτε τὴν ψυχὴν μου, εὐθὺς δὲ, ἀποτείνας εἰς τοὺς συτρόφους μου λέξεις τινὰς, συντάμους ἀλλ' ἐνεργητικὰς, καὶ συναθροίσας περὶ ἐμὲ τινὰς τούτων, ὥρμησα μανιώδως ἀπὸ τοῦ ὄχυρώματος πρὸς τοὺς πολιορκοῦντας οἵτινες, μετὰ στιγμιαίαν ὑποχώρησιν, συσπειρωθέντες ἐπολέμησαν πεισματωδῶς καὶ εἴτε ἀπεχώρησαν ἐκ νέου. Ἐν τούτοις εἴχομεν ἡδη ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τοῦ ὄχυρώματος καὶ εὐέρθημεν πεπλανημένοι ἐντὸς τῶν στενῶν δρομῶν ὃν αἱ ὑψηλαὶ οἰκίαι καθίστων τὸν ἀέρα πνιγηρὸν καὶ οὓς οὐδέποτε ἐπεσκέψθη ἡλιακὴ τις ἀκτὴ. Ὁ ὄχλος, συνωθούμενος ἀριθμούς περὶ ἡμᾶς, μάζεις προσέβαλλε μὲ τὰς λόγχας καὶ τὰ βέλη του. Τὰ βέλη τοῦτων μάλιστα ἡσαν ἀξιοσημείωτα, ὅμοιαζόντα πρὸς τὰ τῶν μαλακίσιων, συνεστραμμένα, μακρὰ καὶ μαύρα, μὲ δηλητηριώδη αἰχμὴν, καὶ δριῶντας ὡς ἀέρπων σφίς. Ἐν τῶν βελῶν τούτων μὲ ἐπληξεν εἰς τὸν δεξιὸν κράταφον. Κα-

οτ τελήθη γάρ πάσι στιγμασίαις φρικώδους ἀγωνίας, ἐκι-
νόθην, πρόσεπτάθησαν δάκρυνες, καὶ ἔπειτα ἀπέ-
στησαν — μήτε οὐδείς τοιούτης εἶναι μπορεῖ.

— Ἀναμφιβόλως, προσέθηκα γελῶν, δὲν θὰ ἔξα-
κολουθήτε θεωροῦντες πραγματικά τὰ συμβεβηκότα
ὅτι ταῦτα, ἐκτὸς αὐτούς φασίσοντες νὰ ὑποστηρίζητε
ὅτι εἰσθε νεκρός.

Περιέμενον εἰς ἀπάντησιν ἀστεῖται μόνον τενα τοῦ Βέδλοε, ἀλλ' ἔξεπλάγην ὑπερμέτρως ιδίων αὐτὸν δι-
καζόντα, κατεληφθέντα ὑπὸ ρίγους, ὡχριῶντα καὶ
μένοντα σιωπῆλόν. Στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Τευ-
πλετῶνα, εἶδον καὶ αὐτὸν εὔθυν καὶ ἀκαμπτον ἐπὶ^{τῆς} ἔδρας του, ἐν ᾧ οἱ ὄδόντες του ἐκρότουν καὶ οἱ
ἔφθαλμοί του ἔξειγον, τῶν κοιλωμάτων αὐτῶν.

— Ἐξακολουθείτε, εἰπε τέλος οὐτος πρὸς τὸν Βέδ-
λος διὰ φωνῆς τραχείας.

— Ἐπί τινα λεπτὰ, ἔξηκολούθησεν οὗτος, ἡ μόνη μου ἐντύπωσις, τὸ μόνον συνάισθημα μου ἦτο τὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἀνυπαρξίας, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ ἡ γνῶσις τοῦ θανάτου. Κατόπιν, ἡ σθάνηση σφοδρὸν καὶ εἰφυήδιον κλονισμὸν, ὅμοιον πρὸς ἥλεκτρισμὸν, διαπερῶντα τὴν ψυχήν μου, μετ' αὐτοῦ δὲ μοὶ ἐπῆλθε καὶ ἡ συνάισθησις τῆς ἐλαστικότητος καὶ τοῦ φωτός· ὡς πρὸς τὸ φῶς ὅμως, τὸ ἡσθανόμην μόνον, χωρὶς νὰ τὸ βλέπω. Ἐν μιᾷ στιγμῇ, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἡ γέρθην ὄρθιος, χωρὶς δικαῖος γὰρ συνεπιφέρω μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ σῶμά μου. Τὸ πλῆθος εἶχεν ἀποσυρθῆ καὶ ὁ Θόρυβος ἐξέλιπεν, ἡ δὲ πόλις ἦτο ἥδη σχετικῶς γαληνή. Ὡπισθέν μου κατέκειτο τὸ πτώμα μου μὲ τὸ βέλος ἐπὶ τοῦ κροτάφου καὶ τὴν κεφαλὴν ἐξογκωμένην καὶ παραμορφωθεῖσαν. Πάντα ταῦτα ὅμως τὰ ἡσθανόμην, ἀλλὰ δὲν τὰ ἔβλεπον. Οὐδέν μ' ἔνδειφερε, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ πτώμα μου τὸ ἔθεωρουν ὡς τὰ ἀσχετόν πρός με. Δὲν εἶχον ποσῶς θέλητιν, ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐτέθην εἰς κίνησιν καὶ ἐπέτων ἐλαφρῶς ἐντὸς τῆς πόλεως διὰ τῶν αὐτῶν μερῶν δι' ὧν καὶ εἶχον εἰσέλθει ἐν αὐτῇ. Μόλις ἐφθασσε εἰς τὸ μέρος τοῦ ὄρους ἔνθα εἶχον συναντήσει τὴν ὕαιναν, ὑπέστην καὶ πάλιν προσβολὴν, ὥσει προελθοῦσαν ἐκ γαλβανισμοῦ ἀνέκτησε κῦρη τὸ συνάισθημα τῆς βραύτητος, τῆς βουλήσεως τῆς ὑπάρξεως· ἀνέκτησε τὸ ἴδιον μου ἀπομον καὶ ἐλαθον, μετὰ σπουδῆς τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν ἄγουσσαν. "Ολα ὅμως τὰ συμβεβηκότα ἐκεῖνα διατηροῦσιν ἔτι ἐν ἐμοὶ ζωηρῶς τὴν χροιὰν τῆς πραγματικότητος, καὶ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δύναμαι να φυντασθῶ ὅτι ταῦτα ἡσάν ὄνειρον.

— Οχι, δεν ήτο σηνειρον, είπεν δ Τεμπλετών με
υφος εις ξερον ἐπιβάλλον δέν ειρίσκω δύμως καὶ λέ-
ξιν δι' ής γὰρ δρίσω τοῦτο. Υποθέσωμεν, διτι ή ψυχὴ
τοῦ νέου ἀνθρώπου εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ χείλους περα-
στίων ψυχικῶν ἀποκαλύψεων, καὶ ἀρκεσθῶμεν εις
αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ως πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ, θὰ δώσω
μερικὰ διασαφήσεις. Ήδού εἰκὼν τις ὑδρογραφικὴ ήν
ἐπὶ πολλοῦ θὰ σας ἔδεικνυσον, ἀν δέν μὲ ἀνεγκαίτιζε
μέχρι τοῦδε ἀκαταμάχητον αἰσθημα φρίκης.

Ἡ εἰκὼν ἡνὶ μᾶς ἐπέδιξεν οὐδέν δι' ἐμὲ εἰχεῖ τὸ παράδοξον εἰς τὸν Βεδλος ὅμως ηθέα αὐτῆς παρήγαγε παράδοξον ἀποτέλεσμα μόλις οὗτος ἐρριψεν εἰς αὐτῆς τὸ Βλέμμα, ὀλίγον ἔλειψε νὰ λειπούση τησσ.

Ἡ εἰκὼν ἦτο μικρογραφίκη φωτογραφία, ἔχουσα
ώς τούλαχιστον μισή ἐφάνη, καταπληκτικὴν δύοιδ-
τητα πρὸς τὴν ἴδιόρουθικον τοῦ Βέδλος μορφήν.

— Πάρατηρήσατε τὴν χρονολογίαν τῆς εἰκόνος, εἰπεν δὲ Τεμπλετών· μόλις εἰς αὐτὴν τὴν γωγήν διεκρίνεται τὸ ἔτος 1780. Εἶναι ή εἰκὼν φίλου μου ἀποθανόντος, τοῦ μακαρίτου Ὄλδεν, μεθ' οὗ εἰχον συνδεθῆ διὰ στενῆς φυλίας ἐν Καλκούτᾳ, ἐπὶ τῆς ἡγεμονίας τοῦ "Αστιγγός", ζγων τότε τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου. "Οτε τὸ πρῶτον, κύριε Βέδλος, σᾶς εἰδόν ϛέν Σαρατόγη, ἡ θυμασία δυσιότης ἦν ἔχετε πρὸς τὴν εἰκόναν, μὲν ἔπειτε νὰ σᾶς πλησιάσω, νὰ ἐπιζητήσω τὴν φιλίαν σᾶς καὶ ἐπὶ τέλους νὰ συνάψω μεθ' ὑμῶν τὴν σύμβασιν, δι' ἡς ἐγενόμεθα σύντροφοι ἀχθριστοι. Εἰς τοῦτο δὲ μὲν παρεκκίνησεν, ἀφ' ἐνὸς μὲν, καὶ δι' αὐτὸν κυρίως, ἡ προσφιλῆς πρὸς τὸν μακαρίτην ἀνάμυνθισις, ἐξ ἑτέρου δὲ ἀνήσυχος τις καὶ οὐχὶ ἀμικτος τρόμου περιέργεια, ἢν συνέλαθον πρὸς οὐδὲν.

Ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν ἐπὶ τῶν ὄρεων συμβεβηκότων ὑμῶν, περιεγράψατε μετὰ λεπτομέρειας μεγίστης, τὴν ἐπὶ τῆς ὅχθους τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ ἴνδικην πόλιν Βεναρές. Ὁ ὥχλος; αἱ μαχαι· καὶ ἀ σφαγαῖ εἴτε πραγματικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἐν ἑτεῖ 1780 συμβάσης ἐπαναστάσεως τοῦ Χάϊτ Σιγγ. Τὸν ἐν τῷ ὥχυρῷ ματι στράτευμα ἀπετέλουν ίνδοι στρατιῶται καὶ ἄγγελοι ἀξιωματικοί, ὑπὸ τὰς προσταγὰς τοῦ Ἀστιγγος. Μεταξὺ ἔκτινων ἡμηνῶν καὶ ἔγώ καὶ κατέβαλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα ἐμποδίσω τὴν ἀσύνετον καὶ ἀπατιστανέζοδον τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ φρονεύθεντος ἐν τῇ ἀψιμαχίᾳ, ὑπὸ δηλητηριώδους βέλους Βεγγάλου, καθέσον μαζίστα, ὃ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦτο δὲ προσφιλέστατος τῶν φίλων μου, δὲ Ολαδέ. Ἐν τῷ χειρογράφῳ τούτῳ θὰ τίθητε (ἐνταῦθα δὲ ἀφηγουμένος πάρεθεσε τετράδιον σημειώσεων, ὡν τινες ἔφερον νεωτάτην χρονολογίαν), ὅτι ἐν φειδεῖς ἐσκέπτεσθε ταῦτα ἐν τῷ ὄρει, ἔγώ ἐδῶ ἀνέγραφον αὐτὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Μετὰ παρέλευσιν, μᾶς ἔδομάδος, ἀπὸ τῆς ἀγω-
τέρω, συνδικάλεσσαι, ἀνεγνώσκου ἐν τιμέφημερίδιτης
Καολοτετεβίλησε τὰ ἔξις:

«Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ x.
Αὐγούστου Βέδλο, εὐπατρίδου καταστάντος, διὰ
τῆς εὐπροσηγορίας καὶ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ἀρετῶν,
προσφιλοῦς εἰς τοὺς χατοίκους τῆς Καρλοπότερης Ιλλης».

«Ομακαρίτης, άπό τινων ἔτῶν, ἐπασχεν ἐκ νευραλγίας, ἦτις πολλάκις τῷ ἔφερε κίνδυνον εἰς τὴν Ζωήν. Ὁ θάνατός του ὅμως ἐπῆλθεν οὐχὶ ἐκ τούτου, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας αἰτίας λίαν παρκδόζου καὶ μανιακῆς. Ἐν τινὶ τῶν συνήθων ἀυτοῦ ἐκδρομῶν ἐπὶ τῶν Διεσχισμένων ὄρέων, πρό τινων ἡμερῶν, προσεβλήθη ὑπὸ καταρροῆς ἐλαφρός καὶ πυρετοῦ, ἀγινα τῷ ἐπέφερον σφοδρὰν συρροὴν αἷματος εἰς τὴν κεφαλήν. Ὁ ιατρὸς Τεμπλετῶν πρὸς θεραπείαν κατέψυγεν εἰς τὴν τοπικὴν ἔξαγωγὴν αἷματος, θέσας βδέλλας ἐπὶ τοῦ κροτάφου του· ὁ ἀσθενής ὅμως, ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι ἀπεβίωσε, καὶ κατόπιν παρετηρήθη, ὅτι ἐν τῷ φιαλιδιῷ τῶν βδελλῶν, πειρείχετο καὶ τις φαρμακερά, εἰσδύσασε ἐκ τύχης ἐν αὐτῷ. ἢ

βδέλλα αύτη προσεκολλήθη ἐπὶ μικράς ἀρτηρίας τοῦ δεξιοῦ κροτάφου καὶ τόσον ὡμοίαζε πρὸς τὰς συνήθεις, ώστε τὸ λαθός πολὺ ἀργά ἀνεκαλύφθη.

« Χάριν προλήψεως δμοίων ἀπευκτέων. Ἡ φαρμακερὰ βδέλλα τῆς Καρλοττεσβίλλης διακρίνεται τῶν κοινῶν ἐκ τοῦ μαύρου αὐτῆς χρώματος καὶ τῶν ὄφιοιδῶν της κινήσεων».

Συνδιελεγόμην μετὰ τοῦ συντάκτου τῆς ἑφημερίδος, περὶ τοῦ παραδόξου τούτου συμβάντος, ὅτε ἐσκέφθην γὰρ τὸν ἔρωτήσω διατὶ ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου Βέδλο.

— Θά είχετε, τῷ εἶπον, ἀφορμὴν τινὰ διὰ γὰρ τὸν γράψητε οὕτω πάντοτε νομίζω, ἔγραφετο μὲν εἰς τὸ τέλος.

— Ἀφορμήν; καμμίαν τῷ ὄντι ἀπήντησεν διατάκτης εἰνεὶ ἀπλοῦν τυπογραφικὸν λάθος. Εἰς δόλους εἴνε γνωστὸν, ὅτι ὄνομαζεται Βέδλος μὲν εἰς καὶ οὐδέποτε ἔγραφη τὸ ὄνομα του ἄλλως.

Ίδού, ἐψιθύρισα, ὅτε ἀπηρχόμην ἔκειθεν, ίδού μία ἀλήθεια, παραδόξοτέρα τῆς πλέον ἀλλοκότου μυθοπλαστίας: διότι Βέδλο χωρὶς εἰς εἴνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ὁλδέβ ἀντεστραχμένον. Καὶ ἔκεινος λέγει τοῦτο τυπογραφικὸν λάθος!

Κ. Ι ΠΡΑΣΣΑΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ πεζέλια. Πρόκειται διὰ τὰ χλωρὰ πιζέλια, ών εἴνε ἡ ἐποχὴ, καὶ περὶ ὧν ἐπομένως ὀλίγας λέξεις δὲν εἴνε, νομίζω, περιτταῖ. Δι' ὃσους ἀρέσκονται εἰς τὴν ὄνοματολογίαν, σημειῶ ὅτι τὸ ὄνομα παράγεται ἢ ἐκ τῆς ἀρχαίας Ηέλοπονησιακῆς Πισάτιδος — ἣς ἀποικοὶ οἱ κτίσαντες τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Πίσαν — ἢ ἐκ τῆς λέξεως πίπτειν, πίσον. οἱ εἰδήμονες αἱ ἑκλέξασι μεταξὺ τῶν δύω. Ὁπωσδήποτε, τὸ εὔχυμον αὐτὸς σπριντον, πρέπει γὰρ σπείρονται εἰς γῆν ἐλαφράν, εὔφορον, καλλιεργημένην, καὶ μὴ σπαρεῖσαν προγονούμενως διὰ τοῦ ιδίου ὄπωρίου, διότι οὕτω μόνον παράγεται δαψιλές.

Ἐκ τῆς ιστορίας μανθάνομεν, ὅτι τὰ πιζέλια ἤσαν ἀνέκαθεν περιζήτητον φαγητὸν, κινῆσαν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφέων τὸν ἐνθουσιασμὸν, μὴ ἔξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ αὐστηροῦ Εὐπόλιδος, τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν κωμῳδογράφων, καὶ τρελλαῖνον τὸν αὐτοκράτορα Τίτον. Οἱ ιατροὶ δὲν τὰ κακολογοῦν, καὶ εἴνε βέβαιον ὅτι εἴνε εὐπεπτα καὶ θερεπικά, ίδιως δι' ὃσους ἔχουν ἄνεσιν γὰρ χωνεύουν διὰ τρώγουν, καὶ πλειότερον τὰ χλωρὰ ἢ τὰ ξηρά.

Μαγειρεύονται δὲ κατὰ διαφόρους τρόπους. Παρ' ἡμῖν συνηθέστερος εἴνε δὲ ἀρνὶ διαχνισμένον — alias γιαχνισμένο — καὶ δὲ εἰς πουρὲ διὰ τοῦ βουτύρου. Ἀλλοθι — λ. χ. ἐν Ἰταλίᾳ — τὰ τρώγουν ώς σοῦπαν εἰς τὸ ζουμὶ τοῦ κρέατος, καὶ βεβαίω γευσάμενος ὅτι εἰσὶν ἔξαιρετα οὕτω, διαχνισμένα ἀπλῶς μὲ κρόμμια καὶ λίπος ἢ βούτυρον, τσιγαρισμένα μὲ

βούτυρον ώς τὰ μακαρόνια, καὶ ἄλλως ἔτι. Εἰς τὸ Χιλί τῆς Ἀφρικῆς, κατασκευάζεται ἐξ αὐτῶν καὶ εἶδος ζύθου — ἡ chicha de cloja — προσφιλεστάτου ταῖς Χιλιώταις.

Τέλος, ξηραίνονται τὰ πιζέλια ώς ὅλα τὰ ἄλλα ὅσπρια καὶ διατηροῦνται χλωρὰ εἰς τὸ ὅδωρ καὶ τὸ δέος, ἐὰν συλλεχθῶσι ἐντελῶς ϕριμα καὶ καθαρισθῶσι καὶ ἀπὸ τὸν λεπτότατον φλοιὸν τὸν περιενδύοντα τοὺς κόκκους των. Τὰ οὕτω διατηρούμενα πιζέλια πρέπει γὰρ πλυθῶσιν εἰς κρύο νερό, καὶ εἰτα γὰρ θῶσι.

* *

Τὸ χειροφίλημα. Είνα ἔθιμον πανάρχαιον, ἀφοῦ καὶ δ Σολομὼν λέγει «οὐ μοχθεῖ κόλας, προστάτου χείρας ἀσπαζόμενος», καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀρχαῖοι λαοὶ ἡσπάζοντο τὴν χείρα των θέλοντες γὰρ χαριτείσωσι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. Ο Κολόμπος, εἰδεν γὰρ πράττωσι τὸ αὐτὸν οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν τὴν ἀγεκάλυψε. Καὶ τινες τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, ἔχαιρετίζοντας θεοὺς στέλλοντες αὐτοῖς φιλήματα διὰ τῆς χειρός. Παρὰ τοῖς Ρωμαίοις δὲ διάφοροι τῶν ἀγαλμάτων τὰς χεῖρας ἔθεωρείτο ἀθεος.

Τὸ χειροφίλημα δὲν εἴνε βεβαίως πρᾶγμα τόσω ἀθῶν, ώς πρὸς τὰς νέχες. «Ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς χειρὸς μιᾶς νέας ωραίας, εἴνε διμολογία δυσκόλως συγκρατουμένου πόθου, ὅπως τοῦτο ἀποτελῇ ἐπὶ τῶν ροδίνων χειλέων! Ὁπωσδήποτε, τὸ ιπποτικὸν τοῦτο ἔθιμον ἔξελιπε μὲ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μόλις διατηρούμενον εἰς αὐλάς τινας καὶ θέατρα — καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται θεατρικὸν παντοῦ ἄλλοθι — καὶ ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τῆς προσφορᾶς τοῦ βραχίονος, περὶ ἣς ἀλλοτε.

* *

Ηεράς γυος ἐμφύλεος. Δὲν πιστεύω γὰρ γίνωνται καθ' ἡμέραν γεγονότα ώς τὸ κατωτέρω, καὶ διὰ τοῦτο σᾶς τὸ διηγοῦμαι, βέβαιος ὅτι θά εὐχαριστηθῆτε ἀναγινώσκοντες. Ἔγγυς τῆς Νεαπόλεως ὑπάρχουν δύο γειτονικά χωρία, δι' Ἄγιος Ἐρασμος καὶ τὸ Σίρικο, ὧν οἱ κάτοικοι, μεθ' ὅλην τὴν παροιμίαν «Θεός καὶ γειτονες», ἀλληλομισοῦνται μαγιώδης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδόλως συγκρινωνοῦσιν. Ἐντεῦθεν ρήξεις συγχαί μεταξὺ των καὶ διὰ κάθε ψύλλου πήδημα. Οὐδέποτε δὲ νέος τοῦ ἐνὸς χωρίου, ἐνοιεῖται, ἡγάπησε νέαν τοῦ ἄλλου.

‘Αλλ’ οἱ νέοι ‘Αντωνόπουλος καὶ Κυριακόπουλος — ώς θά ἐλέγομεν, ἐκμεραρτίζοντες τὰ ιταλικά των ὄνομάτων — ἐκ Σέρικου, ἀθετήσαντες πρὸ τινος τὸ ἔθιμον, ἡγρευσαν δύο ἐρωμένας εἰς τὸν Ἄγ. Ἐρασμον, αἴτινες ὄμως, μετὰ μικρὸν τοὺς ἡμέλισαν χάριν ἄλλων ἢ Ἅγ. Ἐρασμου. Τὴν προχθές Κυριακήν τῆς Πεντηκοστῆς κατά τοὺς καθολικούς, οἵτινες καὶ Πάσχα τῶν ρόδων τὴν ὄνομαζευν, οἱ ἐραστὴι τῶν χωρίων τούτων ἐφερόνται. Τὴν νύκτα δηλ. τοῦ Σαββάτου ἀφίνουσιν ἐπὶ τῶν κατωφλοίων τῶν χυρίων